

På Jesus' højre og venstre side. Prædiken til 13. s.e.t 2022:

*Menneske, din egen magt
gør dig svimmel og forsagt,
du skal selv på denne klode
skelne ondskab fra det gode,
dybt ansvarlig for din jord.*

*Du skal bringe verden fred,
dagligt brød og kærlighed.
Livets Gud har dine hænder,
derfor er det dig, han sender,
når din næste lider nød.
Amen*

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da kom Zebedæussønnernes mor hen til Jesus sammen med sine sønner, kastede sig ned for ham og ville bede ham om noget. Han spurgte hende: »Hvad vil du?« Hun sagde til ham: »Sig, at mine to sønner her må få sæde i dit rige, den ene ved din højre, den anden ved din venstre hånd.« Jesus svarede: »I ved ikke, hvad I beder om. Kan I drikke det bæger, jeg skal drikke?« »Ja, det kan vi,« svarede de. Han sagde til dem: »Mit bæger skal I vel drikke, men sædet ved min højre og ved min venstre hånd står det ikke til mig at give nogen; det gives til dem, som min fader har bestemt det for.« Da de ti andre hørte det, blev de vrede på de to brødre. Men Jesus kaldte dem til sig og sagde: »I ved, at folkenes fyrster undertrykker dem, og at stormændene misbruger deres magt over dem. Sådan skal det ikke være blandt jer. Men den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener, og den, der vil være den første blandt jer, skal være jeres træl, ligesom Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange.«

[Matthæusevangeliet 20,20-28](#)

Amen.

En gang imellem bliver vi alle sammen overvældede af de ting, der sker i verden. Det har lige nu betydet for mig, at jeg blev nødt til at ændre min prædiken til i dag.

For selvfølgelig kan jeg ikke overse at den engelske dronning Elizabeth II er død i torsdags.

Jeg husker at jeg kort tid før det blev annonceret så, at hun var alvorligt syg og at englændere i stort tal var begyndt at samle sig om Buckingham Palace i London.

Begge dele tydede på, at hun ikke ville have så langt igen.

Og ganske rigtigt: en time senere blev det proklameret at dronningen var død.

Mange af os har aldrig oplevet – eller kan huske en tid uden dronning Elizabeth.

Jeg husker tydeligt, at jeg var i London for mange år siden. På det tidspunkt havde hun 25-års jubilæum som dronning. Dobbelt-dækker-busserne var sølvfarvet og alle vegne så man tilkendegivelser af jubilæet. Det virkede lidt overdrevet...

Men fortæller også lidt om briternes forhold til kongehuset – eller i alle tilfælde til deres dronning.

Magt: det er noget, som det britiske kongehus har.

Jeg hørte i torsdags, at det blev sagt, at det britiske imperium før 2. verdenskrig var det største nogensinde. Større end Romerriget og end Djengis Khans imperium.

Det har jeg aldrig tænkt på...

Men hvordan bruger man sin magt?

Er det til at fremhæve sig selv og sin familie, eller er det til at opfylde sin pligt og gøre det så godt som muligt for andre?

Der er vist ingen tvivl om, hvilken form for magt dronning Elizabeth har benyttet sig af.

Hun er nemlig kendt for at sætte pligten over alt andet – også familien.

Det er vel derfor, at 1000 vis af mennesker samledes foran Buckingham Palace i torsdags, da det var meddelt at hun var død.

Jeg har mødt flere briter, der dengang balladen i det britiske kongehus var på sit højeste har sagt: Dronningen ved vi hvor vi har. Hende kan vi stole på.

Dronning Elizabeth er blevet opfattet som den lim, der har holdt sammen på et splittet samfund. Og det er ikke nogen dans på roser at være brite for øjeblikket. Jeg kan bare nævne: Brexit, prisstigninger og følgevirkningerne af Corona.

Nogle af problemerne har alle andre lande også, men der er ingen tvivl om, at den krise vi er kommet ind i, rammer Storbritannien meget hårdt.

Og så har der hele tiden været en dronning, som altid var med sit land. Som har regeret i 70 år. At hun har været monark så længe, er næsten ikke til at forstå.

Det er spændende, hvordan fremtiden bliver...

...

Teksten i dag handler om magt. Den handler om, at moderen til to af Jesus' disciple kommer til Jesus for at bede om at hendes to sønner kan få en bedre plads end alle andre i himmeriget.

Det er noget af et ønske...

Det er et udtryk for at ville være bedre, mere elsket og mere magtfuld end alle andre.

Jeg har netop set en serie om den engelske liberale politiker Jeremy Thorpe, som i starten af 1960'erne havde et forhold til den meget unge Norman Scott. Et forhold, som var ulige både aldersmæssigt og magtmæssigt. En midaldrende, prestigefyldt politiker og en meget ung mand uden penge og uddannelse. Fuldstændigt parallelt til Simons Spies' forhold til kvinderne, som jeg omtalte for nogle uger siden.

Forholdet går godt i starten, Jeremy Thorpe kan forgylde Norman Scott – ja købe ham med penge. Men på et tidspunkt bliver det for ensomt for Norman Scott. Han vil have et sygesikringsbevis – det gamle har han mistet – så han kan tjene penge.

Det får han ikke, og på et tidspunkt bliver Jeremy træt af hans brok, så han kasserer ham.

Uden at jeg skal trætte jer med alt for mange detaljer, gør Norman hvad de færreste, der har haft et forhold til en ældre velstående mand, han fortæller vidt og bredt om forholdet og sætter Jeremys politiske karriere på spil den ene gang efter den anden.

Det er en serie, som baserer sig på virkeligheden, den er spændende og underholdende og den kendte skuespiller Hugh Grant spiller hovedrollen. Det gør han godt!

...

Når man er meget magtfuld, skal man passe på med, hvad man bruger den til.

Det står der i salmen, som jeg indledte min prædiken med at citere og det er præcis det, som Jesus fortæller Zebedæussønnernes mor.

Hun tænker på magt, præstige og indflydelse og på at de kan få Jesus' ubetingede opmærksomhed og kærlighed.

Men hans forfærdelige lidelser er der ingen, der ønsker for sine børn. Derfor er hendes bøn helt ved siden af. Den hænger kort sagt ikke sammen med virkeligheden.

...

Det er i dag den 11. september, - en dato, som har fået en plads i verdenshistorien på baggrund af en voldsom og forfærdelig begivenhed: de voldsomme, koordinerede terrorangreb mod USA. To fly, der bragede ind i World Trade Centers to tårne og et i Pentagon, mens et fjerde kapret fly skulle vistnok have ramt Capitol Hill, kongresbygningen i Washington DC, magtens centrum i USA. Men det styrtede ned i Pennsylvania. Ca. 3000 mennesker omkom i USA, som efterfølgende indledte krigen mod terror.

Vi hører stadig – om end mere indirekte om 11. september, for 2. august i år blev Osama bin Ladens efterfølger, al-Qaeda's leder igennem de sidste 10 år, Ayman al-Zawahiri dræbt i Afghanistan af en drone.

Verden er blevet et mere usikkert sted efter 11. september 2001. Jeg husker tydeligt – og det gør I sikkert også – præcis hvad jeg lavede i det øjeblik, jeg fik de chokerende nyheder at vide. Det var et øjeblik, der blev fastfrosset.

Hvorfor dette angreb og dette had til den vestlige verden? Hvem var bagmanden? Der var efterfølgende en lang række spørgsmål, som langsomt blev besvaret.

Men det er uendeligt kompliceret og de fleste forstår dårligt denne kamp på ideologier, og hvad som er så provokerende ved den vestlige, kristne kultur.

Hvis man spurgte Osama bin Laden er der ingen tvivl om, at hele den vestlige verden er et udtryk for magt. En magt, der har taget overhånd og undertrykker de mindre magtfulde.

Jeg tænker, at størstedelen af den vestlige verden på den anden side mener, at terror handler om magt! Den magt, der ligger i at skabe frygt omkring sig!

Tænk bare på, hvor ofte der i forbindelse med ulykker stilles spørgsmålet: var det et terrorangreb? I forhold til islamistisk fundamentalisme er der helt sikkert ideologier, værdier og menneskesyn på spil. Måske har vi efterhånden en religionskrig med islamisk fundamentalisme. Eller en **religionskonflikt**.

Jeg kan huske at den tidligere biskop over Roskilde Stift, Jan Lindhardt allerede for 21 år siden talte om en religionskrig.

Ser vi hen over verdenssituationen – altså på makrokosmos – handler nyhedsstrømmene om krige og politik meget ofte om magt. Den kolde krig handlede om værdier og magt. Og den russiske invasion af Ukraine handler om magt. Og det handler om magtbalance og om at generobre magt, når den vestlige verden indfører sanktioner mod Rusland. Der er ikke noget med at hvile på alt det positive, der skete, og afspændingen mellem øst og vest efter den nu afdøde Gorbatsjov, perestrojka og glasnost.

Og hvis vi vender den om, så vil Putin og hans sympatisører give Vesten og i særdeleshed USA – skylden for krigen i Ukraine...

Fremtiden ser usikker ud – og rdet føles som om en ny kold krig er i gang!

...

For nu endnu en gang at komme tilbage til Zebedæussønnernes mor, der håber at hendes sønner kan få de fine pladser ved siden af Jesus, så bliver hendes håb afvist af Jesus. Han vender om på de gængse magtstrukturer og synet på, hvad der er værd at stræbe efter. Magten tilhører Gud alene, Gud bestemmer. Der opstår en vrede blandt disciplene, da de opdager det rænkespil, som Zebedæussønnerne og deres mor har gang i. Men Jesus beroliger dem og peger på, at ydmyghed og en underordnet plads i flokken er at se som noget sandt værdifuldt. Selv tager Jesus tjenerens plads. Han har ikke solgt ud og lovet nogen noget. Han har umiddelbart ingen efterfølger eller et hierarki, som de skal føje sig under.

Ånd og etik kan man bare ikke tænke sig til. Det er de to størrelser, hvor Gud råder og viser sig. I ydmygheden, barmhjertigheden, renhertetheden, i tjenesten for medmennesket. Det er så fjernt fra den fokus og higen efter magt, som får tyranner, despoter til at hykle og lyve om deres intentioner, som er mere magt eller forvrænget ideologi. Eller religiøse fundamentalister til at udfordre Gud.

Vores egen dronning Margrethe har sagt: *Jeg er opdraget til at vide, at jeg ikke har nogen magt. Jeg føler mig ikke det mindste nedslået og jeg tror, at det kan være nedslående at have magt.*

Hun har en fællesnævner med ham som vi bekender os til: Menneskesønnen, som ikke er kommet for at lade sig tjene, men for **selv** at tjene og give sit liv som løsesum for mange.

Amen